aitas temma omma kulluga ja walla ab-
biga, et nisuggune laste kool saaks seätud'
kus waesed lapsed ehk ka need nored hin-
ged saaksid korjatud, kelle wannemad neid
ollid koddusest öppetamissest mahha jätnud.
Kui leiti et wannemattel seäl jures sü olli,
siis nemmad piddid sedda rohkeminne koli
kullutamist kandma. Herra ei kuland mitte
üksnes truiste järrele, kuidas perredes wal-
litsusse luggu olli, waid tedda nähti issi
tihti iggas perres, nenda et ei ükski ei
saand ilmas julge olla sest, et herra ei
astuks järsko perre uksest sisse. Seeb se
olli, et iggamees piddi ennast allati hoidma
holetusse, raiskamisse ja keigesugguse mu
kõwwerusse eest. Wald läks se läbbi
nähtawal wisil tuggewamaks wäljaspiddi-
se põlwe polest ja ausamaks seestpiddist
luggu möda. — Herra öppetas agga ka
ommad lapsed, et pidtid igga küllamehhe
wasto lahked ollema, ja iggaüht auusta-
ma, kes auustusse wäärt olli. Omma

tütre jures olli temma sest polest heaste
korda sanud. Poiast agga, kes wastane
ia surelisse melega maddala põlwe rahwa
wasto olli, issa ei sanud mitte täieste jäggo.
Sedda nähti ühhel päwal isseärranis. —
Üks au wäärt perremees, kellest herra suurt
luggu piddas, astus moisa tuppa, kus
herra kaks last ollid. Pall is herraga kokko
sada. Preilen terretas tedda lahkeste, ja
läks siis issa jure, sedda temmale teäda
anda, agga ütles enne wanna mehhele, et
piddi ni kaua mahha istuma. Noor herra
astus siis tallopoia ette ja ütles: „oh mees,
kui pahhaste sa haised; kassi wälja"!
Teine allandlik hing olli jubba walmis,
toast wälja minna kui herra sisse astus.
„Et terre, wanna sõbber, mis hädda on
sulle juhtund, et ni kurwanäolinne olled
nähha"? — Muud hädda mitte, ütles
tallopoeg, kui et praego kulen, et pahha
haisoga teie illus tubba rojastan. „Eks ei
olle jälle minno ülbe ja ülleannetuma poisi